

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 75.140/3
van 29 januari 2024

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot
wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van
13 december 2013 en verschillende andere decreten, wat betreft
de bescherming van natuurlijke personen in verband met de
verwerking van persoonsgegevens’

Op 18 december 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 en verschillende andere decreten, wat betreft de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 23 januari 2024. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Benjamin MEEUSEN, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 29 januari 2024.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest strekt hoofdzakelijk tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, teneinde de in die Codex opgenomen regeling in overeenstemming te brengen met verordening (EU) nr. 2016/679 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’ (hierna: AVG).

De artikelen 2, 3 en 6 van het voorontwerp bevatten wetgevingstechnische wijzigingen, zodat de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt afgestemd op de nieuwe regelingen van dit voorontwerp.

Artikel 4 van het voorontwerp regelt de raadpleging van het centraal register van de uiteindelijk begunstigden (UBO-register of ‘register van uiteindelijk begunstigden’)² door de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie van personeelsleden met minstens de graad van directeur. Artikel 5 van het voorontwerp voorziet in de mogelijkheid voor personeelsleden die toezicht uitoefenen op de verkeersfiscaliteit om vaststellingen te doen aan de hand van vaste en mobiele camera’s met automatische nummerplatherkenning.

Het voorontwerp van decreet voorziet daarnaast in de invoeging in titel 3 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 van een nieuw ontworpen hoofdstuk 23, met als opschrift “Verwerking van persoonsgegevens” (artikel 7 van het voorontwerp). Afdeling 1 van dit nieuwe hoofdstuk bevat de bepalingen die aan alle gegevensverwerking in de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 gemeenschappelijk zijn (artikelen 8 tot 12). Afdeling 2 van dit nieuwe hoofdstuk bevat dan weer de bijzondere regels over de gegevensverwerking in het kader van de specifieke belastingen ondergebracht in de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikelen 13 tot 35). Zo houden de artikelen 13 tot 17 van het voorontwerp verband met de gegevensverwerking voor de onroerende voorheffing, de heffing ongeschikte en onbewoonbare bewoningen en de leegstandheffing bedrijfsruimten. De artikelen 18 tot 22 van het voorontwerp hebben betrekking op de gegevensverwerking voor de verkeersbelasting, de belasting op inverkeerstelling, de kilometerheffing en het eurovignet. De artikelen 23 tot 27 van het voorontwerp strekken tot de regeling van de gegevensverwerking in het kader van de erfbelasting. De artikelen 28 tot 31 van het voorontwerp voorzien in de regeling van de gegevensverwerking

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Zoals opgericht door de wet van 18 september 2017 ‘tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten’.

met betrekking tot de registratiebelasting. De artikelen 32 tot 35 van het voorontwerp houden verband met de gegevensverwerking voor het heffen van de belasting op de spelen en weddenschappen en de belasting op de automatische ontspanningstoestellen.

De artikelen 36 tot 39 van het voorontwerp voorzien ten slotte in de opheffing van een aantal decretale bepalingen die thans specifieke regels met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens bevatten. Het onderhavige voorontwerp strekt immers tot invoeging van een overkoepelende regeling.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerking

A Het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet en het beginsel van ‘minimale gegevensverwerking’

3. Artikel 22 van de Grondwet bevat een voorbehouden bevoegdheid in hoofde van de decreetgever om vast te stellen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan het recht op eerbiediging van het privéleven. Bijgevolg moeten de “essentiële elementen” van de verwerking van persoonsgegevens in het decreet zelf worden vastgelegd. In dat verband is de afdeling Wetgeving van oordeel dat ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, de volgende elementen in beginsel “essentiële elementen” uitmaken: 1°) de categorie van verwerkte gegevens; 2°) de categorie van betrokken personen; 3°) de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4°) de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5°) de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.³

Artikel 5, lid 1, c), van de AVG bepaalt dat de verwerking van persoonsgegevens toereikend, ter zake dienend en beperkt moet zijn tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor de gegevens worden verwerkt. Dit is het beginsel van de “minimale gegevensverwerking”.

4. In de ontworpen artikelen 3.23.2.0.2, 4°, 3.23.3.0.2, eerste lid, 3°, 3.23.4.0.2, 4°, en 3.23.5.0.2, 4°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikelen 15, 20, 25 en 30 van het voorontwerp) wordt bepaald dat onder meer “de gegevens over de gezondheid” als specifieke categorie van persoonsgegevens kunnen worden verwerkt. Niettegenstaande de memorie van toelichting gewag maakt van de gevoelige aard van deze gegevens en signaleert dat ze daarom worden gespecificeerd in het aan te nemen decreet, blijkt evenwel uit niets om welke gegevens het precies gaat. Het is dan ook niet mogelijk om te beoordelen of de verwerking van “de gegevens over de gezondheid” als noodzakelijk kan worden beschouwd voor het bereiken van de doelstelling ervan.

³ Adv.RvS 68.936/AV van 7 april 2021 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 14 augustus 2021 ‘betreffende de maatregelen van bestuurlijke politie tijdens een epidemische noodsituatie’, *Parl.St.* Kamer 2020-21, nr. 55-1951/001, 119, opmerking 101. Zie ook GwH 10 maart 2022, nr. 33/2022, B.13.1; GwH 22 september 2022, nr. 110/2022, B.11.2; GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.74.1; GwH 17 mei 2023, nr. 75/2023, B.55.2.1.

De categorie “gegevens over de gezondheid” is op zich beschouwd een te vage en te algemene omschrijving om te voldoen aan het beginsel van de minimale gegevensverwerking uit de AVG en aan het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet. In het licht van dit legaliteitsbeginsel moeten niet alleen onder meer de categorieën van verwerkte gegevens in het decreet worden bepaald, maar moeten die categorieën bovendien voldoende nauwkeurig worden omschreven.⁴

Wel moet worden opgemerkt dat in de tekst van de desbetreffende ontworpen bepalingen wordt vermeld voor welk fiscaal voordeel “de gegevens over gezondheid” worden verwerkt. Zo bepaalt bijvoorbeeld het ontworpen artikel 3.23.2.0.2, 4°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013: “de gegevens over de gezondheid voor de toekenning van de vermindering, vermeld in artikel 2.1.5.0.1, §1, 2° en 3°, en artikel 2.1.5.0.2, §1, 2°”.

Om te voldoen aan het beginsel van de minimale gegevensverwerking en het legaliteitsbeginsel, dient minstens de *noodzaak* van de verwerking van “de gegevens over de gezondheid” in het licht van de doelstelling van de desbetreffende bepalingen in het decreet zelf te worden verduidelijkt door bijvoorbeeld in het ontworpen artikel 3.23.2.0.2, 4°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 het volgende te schrijven: “de gegevens over de gezondheid die noodzakelijk zijn voor de toekenning van de vermindering, vermeld in artikel 2.1.5.0.1, §1, 2° en 3°, en artikel 2.1.5.0.2, §1, 2°”.

Daarnaast dient in de memorie van toelichting te worden verantwoord om welke reden de categorie van “de gegevens over de gezondheid” noodzakelijkerwijze moet worden verwerkt met het oog op de realisatie van de doelstelling van de gegevensverwerking en dient te worden verduidelijkt om welke gegevens het gaat.

Deze opmerking geldt *mutatis mutandis* voor de artikelen 20, 25 en 30 van het voorontwerp.

5. In het ontworpen artikel 3.23.1.0.2, 6°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt bepaald dat “de financiële bijzonderheden” van persoonsgegevens kunnen worden verwerkt (artikel 10 van het voorontwerp).

In de memorie van toelichting wordt de volgende omschrijving gegeven aan het begrip “financiële bijzonderheden”:

“onder financiële bijzonderheden *kan* worden verstaan: te betalen of betaalde belasting, roerend en onroerend bezit, beroepsactiviteiten (bv. in kader van vrijstelling verkeersbelasting),vermogen van de erflater (activa en passiva), beschrijving van de verdeling van het gemeenschappelijk vermogen en de huwelijksvoordelen, verzekeringsgegevens van onroerende of roerende goederen van de erflater tegen brand, diefstal of enig ander risico (bv. naam van verzekeringsinstelling, polisnummer, identificatie van de verzekerde goederen, de verzekerde waarde), bankrekeningnummer(s), de datum van de akten of aangiften en de grondslag waarop het registratierecht is of moet worden geheven als de erflater schenkingen heeft gedaan die dateren van minder dan drie

⁴ Zie ook adv.RvS nr. 70.158/AV van 7 maart 2022 over een wetsvoorstel ‘tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat betreft de discrete bevalling’, overweging 10.2.

jaar vóór zijn overlijden met het oog op de toepassing van het progressievoorbehoud vermeld in artikel 2.7.3.2.9 VCF en de datum van de akte en de grondslag waarop het registratierecht is geheven met het oog op de toepassing van het progressievoorbehoud vermeld in artikel 2.8.3.0.3 VCF”.

Het advies nr. 2023/097 van 12 september 2023 van de Vlaamse Toezichtcommissie vermeldt hierover het volgende in randnummer 33:

“De VTC heeft geen opmerkingen bij deze categorieën wat de proportionaliteit betreft. In de mate dat de verduidelijkingen in de toelichting zeker en volledig zijn, adviseert de VTC om ze in het Ontwerp zelf op te nemen of anders delegatie te geven aan de Vlaamse Regering.”

De Raad van State sluit zich bij deze visie aan, maar doordat de decreetgever evenwel in de memorie van toelichting opteert voor een open, niet-limitatieve, omschrijving van gegevens die als “financiële bijzonderheden” kunnen worden beschouwd, kan niet worden uitgesloten dat er meer persoonsgegevens zullen worden verwerkt dan strikt noodzakelijk voor de doelstelling van de verwerking van gegevens – desgevallend afgestemd op een specifieke belasting. Bovendien is het begrip “financiële bijzonderheden” veel te vaag en te algemeen.

Om te voldoen aan het beginsel van de minimale gegevensverwerking uit de AVG en het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet het begrip “financiële bijzonderheden” nader worden verduidelijkt in de tekst van het voorontwerp zelf en dient in de memorie van toelichting te worden verantwoord om welke reden deze categorie van persoonsgegevens noodzakelijkerwijze moet worden verwerkt met het oog op de realisatie van de doelstelling van de gegevensverwerking.

6. Ook de regeling van categorieën van personen die toegang hebben tot de verwerkte persoonsgegevens blijkt niet altijd in overeenstemming te zijn met het beginsel van de minimale gegevensverwerking uit de AVG en met het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet.

Dat is met name het geval voor het ontworpen artikel 3.23.1.0.4, § 2, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikel 12 van het voorontwerp). Daarin wordt gestipuleerd dat de bevoegde entiteit (Vlabel) persoonsgegevens kan delen met derden aan wie de uitvoering van handelingen wordt toevertrouwd om haar taken uit te voeren, althans voor zover deze gegevens noodzakelijk worden geacht voor de uitvoering van die werken,⁵ uitsluitend voor dat doel worden gebruikt, en niet langer worden bewaard dan nodig.

Gevraagd of Vlabel de bevoegdheid krijgt om autonoom te beslissen over de gegevens die met derden worden gedeeld, antwoordde de gemachtigde als volgt:

⁵ De tekst van het ontworpen artikel 3.23.1.0.4, § 2, eerste lid, is overigens niet echt duidelijk, inzonderheid waar op het einde gewag wordt gemaakt van “die werken”. De Raad van State vermoedt dat de stellers van het voorontwerp hiermee eveneens “die handelingen” bedoelen (gelet op het tweede lid van dezelfde paragraaf waarin gewag wordt gemaakt van “de uitvoering van de handelingen, vermeld in het eerste lid”), in welk geval het aanbeveling verdient in het eerste lid het woord “werken” te vervangen door “handelingen”.

“VLABEL beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid om zelf de categorieën van ontvangers te bepalen. De beginselen van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) dienen steeds gerespecteerd te worden. In paragraaf 2 van het artikel wordt slechts benadrukt dat in de gevallen waar VLABEL aan een derde de uitvoering heeft toevertrouwd van bepaalde handelingen die nodig zijn om de taken te vervullen waarmee ze is belast, bij de uitwisseling van persoonsgegevens de beginselen van doelbinding en minimale gegevensverwerking worden nageleefd.”

Uit de hiervoor geciteerde toelichting blijkt dat het ontworpen artikel 3.23.1.0.4, § 2, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 te algemeen is geformuleerd om als decretale grondslag te kunnen dienen opdat aan derden voor de uitvoering van taken van Vlabel persoonsgegevens kunnen worden meegedeeld die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van die taken. Het is niet duidelijk *welke taken* en *welke derden* worden bedoeld.

Om aldus te voldoen aan het beginsel van de minimale gegevensverwerking uit de AVG en het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet, dienen de aanwijzing van deze derden en de taken die aan hen worden toevertrouwd voldoende te worden omschreven hetzij in de tekst van het ontworpen artikel 3.23.1.0.4, § 2, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 zelf, hetzij in een andere specifieke decretale basis.

Inzake bijvoorbeeld de kilometerheffing is aan deze vereiste van decretale grondslag voldaan bij het decreet van 3 juli 2015 ‘tot invoering van de kilometerheffing en stopzetting van de heffing van het eurovignet en tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 in dat verband’.

Het verdient aanbeveling dat de stellers van het voorontwerp minstens in de memorie van toelichting verduidelijken welke regelingen omtrent de uitvoering door derden van taken van Vlabel men in het ontworpen artikel 3.23.1.0.4, § 2, op het oog heeft.

B. De bewaartermijn voor gegevensverwerking en de proportionaliteit ervan

7. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet leidt tot de invoering van de volgende bewaartermijnen voor persoonsgegevens:

- tien jaar na de betaling of de verjaring van de belastingen, of in voorkomend geval, tien jaar na de definitieve beëindiging van de administratieve en gerechtelijke procedures en de integrale betaling van alle daarmee verbonden bedragen, voor de gegevensverwerking in het kader van de onroerende voorheffing, de heffing ongeschikte en onbewoonbare woningen en de leegstandheffing bedrijfsruimten (ontworpen artikel 3.23.2.0.4 – artikel 17 van het voorontwerp);
- dezelfde termijn wanneer gegevens worden verwerkt in het kader van de verkeersbelasting, de belasting op inverkeerstelling, de kilometerheffing en het eurovignet (ontworpen artikel 3.23.3.0.4 – artikel 22 van het voorontwerp). Voor beeldopnamen en

voertuigkenmerken bij vaststelling op de openbare weg wordt voorzien in een afwijkende termijn van negentig dagen na de vaststelling;

- dertig jaar na de betaling of de verjaring van de belastingen, of in voorkomend geval, dertig jaar na de definitieve beëindiging van de administratieve en gerechtelijke procedures en de integrale betaling van alle bedragen die daarmee verbonden zijn, voor de gegevensverwerking in het kader van de erfbelasting (ontworpen artikel 3.23.4.0.4 – artikel 27 van het voorontwerp);
- een dertigjarige termijn voor de gegevensverwerking in het kader van de registratiebelasting, of in voorkomend geval, dertig jaar na de definitieve beëindiging van de administratieve en gerechtelijke procedures en de integrale betaling van alle daarmee verbonden bedragen (ontworpen artikel 3.23.5.0.3 – artikel 31 van het voorontwerp);
- tien jaar na de betaling of de verjaring van de belastingen, of in voorkomend geval, tien jaar na de definitieve beëindiging van de administratieve en gerechtelijke procedures en de integrale betaling van alle daarmee verbonden bedragen voor de gegevensverwerking in het kader van de belasting op de spelen en weddenschappen en de belasting op de automatische ontspanningstoestellen (ontworpen artikel 3.23.6.0.3 – artikel 35 van het voorontwerp).

8. In arrest nr. 154/2023 van 23 november 2023 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat de bewaartermijn van persoonsgegevens zich evenredig moet verhouden tot het doeleinde waarvoor ze worden verwerkt.⁶ Zo niet is er sprake van een ongeoorloofde inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven van de personen wiens persoonsgegevens worden verwerkt (artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag ‘voor de rechten van de mens’, met de artikelen 7, 8 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 5, lid 1, e), van de AVG).⁷

9.1. De bewaartermijnen in het kader van de onroerende voorheffing, de heffing ongeschikte en onbewoonbare bewoningen, de leegstandheffing bedrijfsruimten (artikel 17 van het voorontwerp), de verkeersbelasting, de belasting op inverkeerstelling, de kilometerheffing en het eurovignet (artikel 22 van het voorontwerp), de belasting op de spelen en weddenschappen en de belasting op de automatische ontspanningstoestellen (artikel 35 van het voorontwerp) steunen luidens de memorie van toelichting op de verjaringstermijn van het persoonlijk verhaalsrecht:

“Ingevolge artikel 5.134 van het Burgerlijk Wetboek, heeft een derde die de belastingen van de belastingplichtige zou betalen (onverschuldigde betaling), een persoonlijk verhaalsrecht ten belope van deze betaling. Dit persoonlijk verhaalsrecht kan worden uitgeoefend gedurende tien jaar conform artikel 2262*bis*, §1, eerste lid van het oud Burgerlijk Wetboek. Bijgevolg dient VLABEL de gegevens die uit een dergelijk dossier voortvloeien tien jaar te bewaren, omdat derden de onverschuldigde betaling gedurende tien jaar kunnen terugvorderen.

⁶ GwH 23 november 2023, nr. 154/2023, B.33.

⁷ *Ibid.*, B.8.7, B.8.9 en B.35.

Het behoud van dossiers gedurende deze termijn van tien jaar is daarnaast ook essentieel voor zowel de betrokkenen als VLABEL.

Als een belastingschuldige een bezwaar indient of een vraag heeft over zijn belastingen, is het noodzakelijk om de historiek van zijn persoonsgegevens te kennen. Een beslissing in een vorig dossier kan immers invloed hebben op de beslissing voor zijn huidig dossier. Daarnaast kan een belastingschuldige ook ambtshalve ontheffing vragen binnen een termijn van 5 jaar vanaf 1 januari van het jaar waarin de belasting is gevestigd (artikel 3.6.0.0.1, eerste lid VCF). Om over dergelijke aanvraag te kunnen oordelen, zijn ook persoonsgegevens van vóór het jaar waarin de belasting is gevestigd van belang. Stel: de onroerende voorheffing voor aanslagjaar 2023 wordt gevestigd in 2027 (de aanslagtermijn bedraagt immers 5 jaar vanaf 1 januari van het aanslagjaar) en de belastingschuldige vraagt ambtshalve ontheffing in 2031 (dat mogelijk pas wordt behandeld in 2032), dan zijn de persoonsgegevens op 1/1/2023 (belastbare toestand) noodzakelijk om een beslissing te kunnen nemen.

Daarnaast zijn de beslissingen in administratie en gerechtelijke procedures van belang in dossiers van andere belastingschuldigen. Ze kunnen er voor zorgen dat een interne werkwijze of zelfs de wetgeving moet aangepast worden. In die zin zijn ze een noodzakelijke bron van informatie en van algemeen belang voor het beleid en de correcte behandeling van gelijkaardige, hangende of toekomstige procedures.”

9.1.1. De bewaartermijn van tien jaar na het betalen of het verjaren van de belastingen lijkt zich evenredig te verhouden tot het doel van de gegevensverwerking, namelijk de juiste inning en heffing van alle belastingen met de desbetreffende verjaringstermijnen (zoals vooropgesteld in het ontworpen artikel 3.23.1.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 – artikel 9 van het voorontwerp).

9.1.2. De vraag rijst evenwel waarom het nodig is om te voorzien in een bewaartermijn van tien jaar na de definitieve beëindiging van de administratieve en gerechtelijke procedures en de integrale betaling van alle daarmee verbonden bedragen, en waarom er in de plaats daarvan niet wordt geopteerd voor een kortere bewaartermijn. Ter illustratie kan worden verwezen naar de bewaartermijn van persoonsgegevens in verband met de heffing en inning van belastingen door de federale overheid, die slechts één jaar bedraagt.

Op een soortgelijke opmerking in het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit, wordt in de memorie van toelichting gerepliceerd als volgt:

“Het advies kan op dit punt niet worden gevolgd omdat een dergelijke bepaling, waarin twee maxima worden voorzien, voor interpretatie vatbaar is en bijgevolg onvoldoende rechtszekerheid zou bieden. Bovendien is de termijn van één jaar onvoldoende met het oog op de opvolging van de uitspraken in administratieve en gerechtelijke procedures. De in het voorontwerp van decreet voorgestelde bepaling biedt de nodige transparantie en zorgt ervoor dat als een dossier afgesloten is én de bijhorende vordering betaald is, de persoonsgegevens nog 10 jaar bewaard worden.”

In navolging van de hiervoor vermelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof moet worden opgemerkt dat de maximale bewaartermijn moet worden afgestemd op de specifieke doelstellingen van de gegevensverwerking. Bij gebrek aan dergelijke evenredigheid, worden artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag ‘voor de rechten van de mens’, met de artikelen 7, 8 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de

Europese Unie, en met artikel 5, lid 1, e), van de AVG, geschonden. Overwegingen van rechtszekerheid en transparantie, zoals aangehaald in de memorie van toelichting, zijn overigens ondergeschikt aan de AVG en de Grondwet, en zijn bijgevolg niet dienstig om een bewaartermijn van tien jaar te verantwoorden.

Het is ook weinig overtuigend dat een kortere en afzonderlijke bewaartermijn dan tien jaar, wat de termijn is na het betalen of het verjaren van de belastingen, tot interpretatieproblemen of rechtsonzekerheid leidt.

De bewaartermijnen van tien jaar na de definitieve beëindiging van de administratieve en gerechtelijke procedures en de integrale betaling van alle daarmee verbonden bedragen, die worden vastgelegd in bij de artikelen 17, 22 en 30 van het voorontwerp ontworpen bepalingen, moeten bijgevolg worden heroverwogen.

9.2. Artikel 31 van het voorontwerp voorziet in een maximale bewaartermijn van dertig jaar voor de gegevensverwerking met betrekking tot de registratiebelasting. De memorie van toelichting biedt de volgende verantwoording:

“De grondslag van de dertigjarige termijn is gebaseerd op het oud Burgerlijk Wetboek. Hiervoor wordt gekeken naar de verjaringstermijn van zakelijke rechtsvorderingen zoals opgenomen in art. 2262 oud Burgerlijk Wetboek. Alle zakelijke rechtsvorderingen verjaren door verloop van dertig jaar.

Daarnaast voorziet de VCF in de artikelen 2.9.5.0.1, 2.9.5.0.2 en 3.6.0.0.6, §3 in het mechanisme en de voorwaarden van meeneembaarheid, zowel via verrekening als teruggave. Het gunstregime is van toepassing op aankopen vanaf 1 januari 2002.

Bij meeneembaarheid door teruggave kan er aanzienlijke tijd verstrijken tussen de eerste aankoop en de wederverkoop, namelijk 24 jaar voor woningen en 27 jaar voor bouwgrond. Daarom is een bewaartermijn van dertig jaar noodzakelijk om de gegevens van de initiële aankoop nog te kunnen raadplegen”

Ook al ontstaat de verplichting tot het betalen van een registratiebelasting naar aanleiding van de registratie van een akte of geschrift, en houdt ze verband met zakelijke rechtsvorderingen, uit niets blijkt hoe een dertigjarige verjaringstermijn zich verhoudt tot een dertigjarige bewaartermijn van persoonsgegevens. Bovendien rijst de vraag bij het voorbeeld van de meeneembaarheid of de bewaartermijn niet korter kan zijn dan dertig jaar, en meer nog, of alsnog in een dertigjarige bewaartermijn moet worden voorzien na 31 december 2023, nu deze figuur van de meeneembaarheid na die datum uitdooft (artikel 2.9.5.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013).

Bijgevolg dienen de stellers van het voorontwerp na te gaan waarom een bewaartermijn van dertig jaar voor de verwerking van de gegevens met betrekking tot de registratiebelasting noodzakelijk is en aldus een heroverweging van deze bewaartermijn door te voeren.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE